

TORONYIRÁNY

XIV. 19.

2020. május 10.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 5. vasárnapja

Az apostoloknak szomorú esemény volt Jézus távozása a földről, nem akartak elválni Mesterüktől. Nem tudták összeegyeztetni az eseményeket, nem tudták megérteni a történést, mert a külső dolgok tartották fogva látásmódjukat. Nem vették jól észre, hogy a Jézussal való együttlét, elsősorban nem fizikai közösség, hanem lelki, kegyelmi.

Jézust akkor látjuk és ismerjük igazán, ha elfogadjuk őt útnak, igazságnak és életnek. Vagyis ha Jézus bennünk él, akkor tapasztalhatjuk meg a hitben és a kegyelemben. „Aki hisz Isten Fiában, magában hordja az Isten tanúságát... Mert ennek a tanúságnak az a tartalma, hogy az Isten örök életet adott nekünk, s ez az élet az ő Fiában van. Aki magáénak mondhatja a Fiút, annak van élete; aki nem mondhatja magáénak az Isten Fiát, annak nincs élete”. Ugyanaz az apostol írja ezeket a sorokat, aki az evangéliumi történetet, Jézus és Fülöp beszélgetését leírta.

S nagy vigasztalás ez számunkra, akik test szerint nem láthattuk Jézust: a hitben és a kegyelemben, tehát a benne való életben mégis láthatjuk és megtapasztal-hat-juk őt, és általa az Atyát. S ez a „megtapasztalás” már előíze az örök boldogságnak: Isten színéről színre való látásának.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 6,1-7** A jeruzsálemi őskeresztény közösség egyik első krízise az a vita volt, ami az adományok elosztása körül robbant ki. Ekkor az apostolok kiválasztottak a közösség részéről ajánlott hét férfit, és a közösség szolgálatára rendelték őket diakónusként.
- 2. 1Pét 2,4-9** Akik a keresztségben azonosultak Krisztussal, azok Isten választott népének tagjai, a szent papság részesei, a szent nemzet tagjai.
- 3. Jn 14,1-12** Jézus azt ígéri övéinek, hogy részesíti őket saját győzelmében, dicsőségében. Számukra ő az út, az igazság és az élet.

Jézus az Atyához megy

Jézus búcsúbeszéde az utolsó vacsorán az adott helyzetből indul ki. A tanítványok érzik, hogy Mesterük körül egyre feszültebb a helyzet, s nem tudják, mit hoz a jövő. Ezért Jézus első szava a megnyugtató. De nem lélektani eszközökkel dolgozik, hanem a hitüket akarja elmélyíteni. Meggyőződhetnek róla, hogy őt az Atya küldte, tehát ahogy Istenben hisznek, öbenne is úgy higgyenek, hiszen ő egy az Atyával. Az Atyától azt az üzenetet hozta, hogy nála sok hely van a benne hívők számára. Ha ő most elmegy, nem az ismeretlenbe távozik, hanem helyet készít övéinek az Atyánál. Megismerhették őszinteségét is, tehát nem állít valótlan. Övéivel annyira megmarad a kapcsolata, hogy majd visszajön értük, és magával viszi őket. Ebből az egyház kezdettől fogva tudta, hogy az ember a halálban sem marad magára. Jézus minden hívőt a sajátjának vall, s akarja, hogy mellette legyenek örökre. Az üdvözítésben aktív szerepet vállal: magammal viszlek benneteket, hogy ott legyetek, ahol én vagyok. Erre még a főpapi imában is visszatér (17,24).

A tanítványok láthatták, hogy ő milyen étellel mutatta magát Fiúnak, és milyen magatartással érdemelte ki az Atya szeretetét. Ezért mondja most nekik, hogy ismerniük kell az Atyához vezető utat. Tamás megjegyzése, hogy nem tudják hová megy és az utat sem ismerik, csak alkalom arra, hogy újabb kinyilatkoztatást adjon magáról: Én vagyok az út az igazság és az élet. Ő tehát nemcsak útjelző, nemcsak mutatja az utat, hanem ő maga az út, a közvetítő. Aki azonosítja magát vele, az már úton van az Atya felé, hiszen a Fiú mindig az Atya felé tart, sőt mindig nála van. Jézus mindezt tekintéllyel jelenti be: én vagyok. Ő maga a tartalma mindannak, amit állít. Ő nem csupán ígér, hiszen benne már itt van mindaz, amit tőle várhatunk. Istent az Ószövetségben is élő Istennek nevezték, a tanítványok tehát tudják, hogy az Atyához való visszatérés az élet célja. A zsidóknál a törvény volt az út az örök élethez, s a qumrániak is beszéltek az élet útvjáról, meg a halál útvjáról, de a célt, az igazi életet nem tudták megjelölni. Jézus egyesíti magában az utat és azért megismertetheti velünk az Atyát, és amikor saját fiúságához fölemel, akkor az Atyától kapott életben részesít. Ezért érvényes rá

a harmadik állítás is, hogy ő az igazság. Benne az Atya egészen kinyilvánította magát, mégpedig úgy, mint végső cél. Az Atya úgy közölte vele az életet, hogy azt önmagában birtokolja (5,26), azért joga van osztogatni. Külön jelentősége van annak, hogy az evangélista Jézust közvetlenül a halála előtt mutatja be úgy, mint utat, igazságot és életet. Szenvedése és kereszthalála azt a benyomást keltette, hogy élete zsákutca volt, hogy tanítása tévedés volt, és hogy nem ígérhet jövőt, mert ő is a halál martaléka lett. A tanítványok is csak a feltámadás után tisztázhatták igazi kilétét és jelentőségét.

A tanítványok sok dolgot nem értettek Jézus tanításából és viselkedéséből. De az Atyáról úgy beszélt, hogy vonzóvá tette alakját az emberek előtt. Ez volt a nagy különbség az ő tanítása és az írástudók törvénymagyarázata között. Sőt Jézus be is mutatta az Atya kilétét, azért mondhatta nekik, hogy ha őt ismernék, akkor az Atyát is ismernék. A hitbeli megismerésre vonatkozik ez a kijelentése: mostantól fogva ismeritek és látjátok. Aki őt a hitben felismeri Fiúnak, annak képe van az Atyáról. Jézus azért olyan egyéniség, mert az Atyából él. Azért buggyan ki a kérés Fülöpből: Mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk. A kérés hasonlít Mózes vágyához, hogy láthassa az Úr dicsőségét (Kiv 33,18). Jézus itt is helyére teszi az emberi vágyat: a földi élet a hit időszak. Az Atya színjátéka fenn van tartva a túlvilágra. Most még az a kiváltságunk, hogy a megtestesült Fiúban szemléltetjük az Atyát. Jézus ezzel a célzattal élt közöttünk, azért mondhatja szemrehányással: Régóta veletek vagyok, és még mindig nem ismeritek fel, hogy aki engem lát, az az Atyát látja. Kettőjük kapcsolata olyan szoros, hogy az Atya a Fiúban van, a Fiú az Atyában, s ez a kölcsönösség vonatkozik emberi alakjára is. Ezért Isten megismerésének legtökéletesebb útja Jézus hitbeli megismerése. Az egyház meglátta ebben a Szentháromság titkáról szóló kinyilatkoztatást is. A személyek különböznek, de egy a lényegük, azért egymásban vannak. Hogy az Atya ennyire a Fiúval van, annak Jézus csodái voltak bizonyítékai, hiszen az ő irtalmas szeretete és mindenhatósága nyilvánult meg bennük.

A 12. versben az Atya és a Fiú kapcsolatába lépnek a hívők is. Ahogy az Atya tettei megnyilvánultak Jézus tetteiben, ugyanúgy megnyilvánultak azokban is, akik hisznek. Az Atya a maga irtalmas szeretetét és mindenhatóságát állandósítani akarja világunkban. Akik hisznek, azok Jézus tetteit viszik véghez, sőt még nagyobbakat is tesznek, mert ő az Atyához megy és közbenjárójuk lesz. Tehát az ő elválása után nem hiányoznak majd azok a tettek, amelyekkel ő tanuskodott az Atyáról. A tetteket itt nem szabad a csodákra leszűkíteni, bár az egyházat a karizmatikus erők is kísérik. Inkább Jézus küldetésének kijelentésére kell gondolnunk. Ő azért jött, hogy az Isten országát megalapozza és terjessze. A hívők azt a küldetést kapják, hogy az evangélium szellemét megvalósítsák a világban. A hagyományos magyarázat a „nagyobb tetteken” elsősorban az apostolok missziós eredményeit értette. Jézus csak a zsidó nép között működött, az apostolok ellenben szétvitték az örömhírt a pogány népek közé is.

A vigasztalás, a megnyugtatás és a hit megerősítése nem lett volna teljes, ha nem ígérte volna meg állandó közbenjárását. Azért, hogy az Atyához megy, nem szakad el övétől. Sőt a feladata sem ér véget. Itt a földön minden tetteivel az Atyát dicsőítette meg, s most kijelenti, hogy eltávozása után az Atyát az értünk való közbenjárással dicsőíti meg. Megváltói szerepe tehát mindvégig megmarad. Amit az ő nevében kérünk, azt kieszközli az Atyától. Kéréseinkben az ő nevével kell segítségül hívni, hiszen azért vagyunk Isten gyermekei, mert az ő fiúságában részesedünk. Ő az Atya nevében jött, azért mindent tőle várt; mi mint hívők, Jézus küldöttei vagyunk a világban, tehát csak az ő erejében bizakodhatunk. Viszont őt az Atya iránt való szeretet sürgeti, hogy kieszközölje kéréseink meghallgatását, mert ezzel az Atya irtalmáról kap bizonyosságot.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (6.)

RENDSZERES ÉS KÖZVETETT VILÁGEGYETEM

Bizonytalan fiatalság

A fiatalok és a szorongás, amely beárnyékolja boldogságukat

A társadalmunkat két évtizede feldúló bőséges társadalmi és gazdasági változások, a munkanélküliség jelentős megnövekedése és a technika egyre gyorsuló fejlődése komoly szorongást okoz a mai fiatalokban, akik már nem képesek eltervezni a jövőjüket, hiszen az olyan ingatagnak, bizonytalanoknak tűnik.

A fiataloknak a holnaphoz fűződő viszonyát a szorongás érzése határozza meg. Íme, ez az, amiben különbözik az ő generációjuk a miénktől. Ha huszonöt évvel ezelőtt a tizenévesek körében kutatást végeztek volna, a „holnap” szóhoz gondolkodás nélkül pozitív képeket kapcsoltak volna, mint pl. egyre gyorsabb autók, ember a holdon, jólét, otthon... Ma már ez nem így van. 1989-ben a Bayard Kiadó nagyszabású kutatást végzett ifjú olvasói körében. A „holnap” szó mindenekelőtt a háborútól való félelmet, a környezet szennyeződését és a munkanélküliséget juttatta eszükbe. És amikor a holnap inkább negatív, mint pozitív színezetet kap, természetesen sokkal nehezebbé válik a jövőkép kialakítása és a serdülőkor megélése is.

A tizenévesek egész generációjában uralkodó érzés, a jövővel szembeni nyugtalanságot növelik sokukban a kudarc-élmények. Soha nem hangsúlyozhatjuk eléggé, milyen nagy mértékben járulnak hozzá a kudarcok az önbizalom elvesztéséhez azoknál a serdülőknél, akiket olyan elszomorítóan áthat a sikertelenség érzése, hogy minden bátorságukat, vállalkozó kedvüket és tudásszomjukat kioltja.

A fiatalok és a többi ember kapcsolata, az individualizmus árnyékában

A CREDOC (Centre de Recherche pour l'étude et l'observation des conditions de vie) szociológiai kutatóközpont tízévenként közlése a franciák viselkedésének változásáról szóló értekezését. Kutatási eredményei bizonyították, hogy az 1980 és 1990 között végbement óriási fejlődés nem más, mint az individualizmus dinamikus előretörése. Az „én” korszakában élünk: túlságosan gyakoriak a pszichológiai, pszichoanalitikus tárgyú beszélgetések, másrészt viszont lassan elhagyunk minden olyan témát, amely politikai, szakszervezeti vagy egyházi elfoglaltságot igényelhet. Ez hat a tizenévesek csoportosulási formáira. Manapság egyformán jól működnek a 4-5 fős kiscsoportok (mert ezekben mindnyájan egyforma pulóvert és cipőt hordanak, elrejtik azt, amiben különböznek és erősítik saját egyéniségüket), és az ezer, kétezer, tízezer fős csoportok... Elég, ha egy ismert sztárt helyezünk a figyelem középpontjába, már terjed is tízezer együtt vibráló „én” közös, forró lüktetése. Ellenben a tizenöt-húsz fős csoport, amelynek tagjai arra kényszerülnek, hogy szembenézzenek a köztük lévő különbségekkel, hogy megosszák a feladatokat keményebb, keservebbé élettapasztalatot jelent.

Az individualizmus ilyen mértékű előretörése óriási veszéllyel jár: a mai tizenévesek nehezen ismerik fel a különböző intézmények pozitív szerepét. Különösképpen minden olyan tekintélyt kétségbe von ma a fiatalok jó része, amely egyedül az intézményben betöltött szerephez kapcsolódik.

A hatalmat gyakorlóknak csak akkor ismerik el a tekintélyét, ha az saját személyiségén, erős egyéniségén alapul. Az érzelmeken alapuló tekintély elsőbbsége az intézményen alapulóval szemben komoly problémákat okoz a nevelőknek.

Modern társadalmunkban az individualizmus megerősödését kísérve súlyos kommunikációs problémák merülnek fel. Bármilyen paradoxonnak tűnik is első ránézésre egy olyan korban, amelyben a médiák hihetetlen nagyot fejlődtek (és nem kellene-e a kommunikáció nagyszerű eszközeiként szolgálniuk?) a családon belüli és kívüli kommunikáció leszűkülésének vagyunk tanúi. A televízió megjelenése gyakran nem segítette elő a kommunikációt a családban, a társadalom alapsejtjében.

Az úgynevezett „generációs ellentétek” megnyilvánulásai elég régóta léteznek, mégis sokan vannak, akik a legkisebb mértékben sem törődnek velük, s azzal a válasszal nyugtatják meg magukat, amely nem kevésbé hagyományos, mint maguk a konfliktusok: „Idővel elmúlnak!” Persze, a mai fiatalok sem eredetibbek a tegnapiaknál, amikor kijelentik, hogy nehezen viselik a szüleikkel való összeütközéseket.

Az én szememben fontosabbnak tűnik a szülők és a serdülők közötti nehézkés, sőt lehetetlen párbeszéd tapasztalata.

A fiatalok és a pillanatban megélt idő

Amint már korábban hangsúlyoztuk, a gazdasági válság és a munkanélküliség jelentős megnövekedése nagy mértékben hozzájárult ahhoz, hogy a serdülők kevésbé képesek jövőképüket kialakítani, és egyre inkább feleslegesnek érzik magukat a társadalomban. Mivel nagyon borúsan szemlélik jövőjüket, minden tervükről lemondva csak a jelenben élnek. Kihasználják a tovatűnő pillanatot anélkül, hogy tudnák, mit csinálnak másnap. Így aztán a mai fiatalok saját időbeliségüket lényegében pillanatokban tapasztalják meg. A serdülők nem tudnak várni, hiszen a pillanat korszakában élnek. Látásmódjukat gyakran a „mindent és azonnal” koordináta-rendszere jellemzi.

Serdülőkorban az ember még érzelmileg éretlen, s a pillanatban megélt idővel való kapcsolatot gyakran megfontolatlan cselekedetek kísérik. Annyira, hogy egyesek számára „elviselhetetlennek tűnik a késlekedés, az, ha halogatniuk kell vágyaik megvalósítását, s a lépések, melyeken keresztül az öröm elérhető. (...) Mindent azonnal, féktelenül akarnak behabzsolni” - véli Tony Anatrella.

A változás erőteljes hatást gyakorol a serdülők szexuális szokásaira is. 1972-ben, a híres Simon-féle felmérés szerint, mely a franciák szexuális szokásait vizsgálta, az első kapcsolat idején a fiúk átlag életkora 19,2 év, a lányoké 20 és fél év volt. Napjainkban ugyanezt számos felmérés 17 év körülire teszi.

Mindnyájan tudjuk, hogy nem szabad vakon megbízunk az effajta eredményekben, mert ezek néha nem a valóságot tükrözik, hanem sokkal inkább azoknak az elképzeléseknek felelnek meg, melyeket a felnőttek alkotnak a tizenévesek életéről. Mindenesetre megállapíthatjuk, hogy húsz év alatt több, mint három évet csökkent azoknak a serdülőknek az átlagéletkora, akik életükben először létesítenek szexuális kapcsolatot.

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

Párhuzamos utak

Ismert toronyforma Rómában, a Via Balcónál. Kápolna csatlakozik hozzá. A hagyomány azt tartja: a szentély (azóta templom) őrzi azt a fából készült asztalt (márványkeretben), amelyen maga Péter misézett volna, amikor még e helyen Pudens szenátor – egyike Rómában a keresztény közösségeknek helyet adó „gazdáknak” – házát megnyitotta a testvéreknek. Ha a templomba belép az ember, a legenda közelébe kerül: az asztal a végső vendéglátás menzájává válik, és az egykori fürdőcsarnokból kialakított keresztény szentély apszisának mozaikján található városrész (melyről máig vitáznak a szakemberek) arról győz meg, hogy nem az antik Róma képe, hanem az örök Jeruzsálem földi „ábrázolata”. Az égívé váló salomoni főtemplom adja meg a magyarázatát, miért beszélnek a IV-V. századtól sűrűn arról, hogy szent város, templom, Jeruzsálem és egyház nem választhatók el a képábrázolásban, keresztény irodalmi művekben.

A városkép, a Barány, Krisztus sírja, a Golgota olyan erősen „ötvöződnek” Pudentiana templomában, hogy amikor elolvassa valaki a domborműves mestergerendán a felírást: „Nyitott kapu számodra az élet, aki az élet nyugalmáért sóvárogsz. Ha illő módon belépsz hozzá, aki út, ajtó és kalauz egyetlen személyben, örömet ígér és megbocsátja a vétkeket”. Az éremhez hasonló domborítás közepén a Barány (a Pásztor) ezt mondja: „Holtan és élön ugyanaz vagyok.”

Vérével táplálja az elesett világot. S ha ide társítjuk az építész Volterra kupola-öbleit s a festő Volterra „mennyei dicsőségét”, az Országét, ahol a szentek Krisztussal együtt ujjonganak, s az angyalok hangszerei soha el nem némulnak, a középkori Physiologus szerzőjének – jelképek magyarázójának – szavai, mint híd kötik össze az égi és földi szentélyt: *Még ha alszik is, örködnek szemei.* Ez a Fölfeszítettre vonatkozó megjegyzés, ám bibliai előzményében található az ősi utalás: *Én alszom, de szívem örködik.* A Szív, amelyről a litánia ekként énekel: „Az örök halmok kívánsága” Ósatyáké.

Pudentiana bazilikája „elővételezi” a később kialakult jezsuita kultuszt, a jézusi szív központi gondolatát, amit már az Ószövetség fölemlít: *Az ember színedet, Jahve szívedet nézi.* Vagyis a bensőt, amelyben az érzelmen kívül jelen vannak az emlékek, a gondolatok, az elhatározások. Az a „sátor”, amelyben lakhelyet vesz a Lélek. A szív bőségében onnan szól a száj. Az értelem távlatokra nyílik. Ez az a hely, ahol eljutunk a „lét magváig”; ott folytatunk dialógust önmagunkkal, vállalunk felelősséget. Antropológiailag szívünk a tudatos, értelmes és szabad személyiségünk forrása, választásaink helye, „Isten titokzatos cselekvésének színtere”. Az ember szívében találkozik Istennel – mondja a teológia, s innen már egyszerű megállapítani: ez a találkozás Krisztus emberi szívében lesz teljes értékű.

A római őstemplom freskóin – legendás történetektől övezve – a szentek galériájában Péter és Pál mellett ott van Timoteusz, Novatus, de I. Pius meg Szent Bernát Clairveaux-ból, akinek szárnyaló sorait Jézusról akár márványba faraghatták volna, oda, ahol az aranytógás Krisztus ül a mozaikkép centrumában. A hispániai Prudentiusnak néhány bekezdése is ide illik, akinek templomépítéséről írt munkája végén ez olvasható Jeruzsálemről: *Nem kell ide rakni követ már... / Fönt a kapuk tetején az apostoli szent vezetésnek / Kétszer hat neve áll fénylőn aranyozva betűik. / Választottjait így hívogatja szívére / Bármily erős is az emberi természet köteleke, / S négyfele híz az erő, három kapu mégis az oltár / Szíve felé viszi és tisztán teszi meg fogadalmát.*

Tán Vergílius (a legrómaibb) Prudentius példaképe, műve, a Georgica, de csupán izzó latinságával. A templom a mindegyikünkben élő hajlék, amely felszólít: „Lélek az Isten: akik imádják, lélekben és imádságban kell imádniuk.”

Prudentius már láthatta, amikor a nevezett mozaikkép készült s ki tudja, nem jutott-e eszébe az a négy sor is, amely a Krisztus körül formálódó ikonográfiai művészet görög-római példája, s valamiként az isteni Szív legmélyebb biblikus-teológiai értelmezése, későbbi énekek kedvelt témája: *Átszúrt oldala lett forrása a vérnek, a víznek / Krisztus vére jelent győzelmet, a víz meg furdót / s két mellette lévő latornak a sorsa megoszlik: / egyik nyer koszorút, Istent tagad, íme a másik.*

A kimondott „kulcsszavak”: vér (=győzelem), víz (=fürdő) poétikus alkalmazása nem a külső forrásé a vérnek, a víznek megfelelőésének, hanem a szentségi kötésnek szól, amely minden párbeszéd követelménye, ha Isten és ember dialógusáról elmélkedünk.

Mennyire kell most ez a párbeszéd! A világ magányában az egyetlen Szív védelme. Nagyon egyedül maradunk nélküle.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Szeged-Csanádi Egyházmegyében május 9-től ismét lehetőség van a templomokban az Eucharisztia, szentmise ünneplésére a hívő közösség részvételével. A járvány idején szükséges a sajátos biztonsági rendelkezések, szabályok betartása, melyeket minden templomban ismertetnek a résztvevőkkel.

A Szent Gellért Szeminárium kápolnájából határozatlan ideig minden este 6 órától élő adásban szentmisét közvetít a Szeged-Csanádi Egyházmegye, mely a <http://szeged-csanad.hu/mise> webcímen érhető el. A hagyományosan Szűz Mária tiszteletének szentelt május hónap első napjától pedig a szentmise előtt fél 6 órától a Loretto-i litánia imádságába kapcsolódhatnak be az érdeklődők ugyanezen a webcímen.

Az Egyetemi Lelkészség Facebook oldalán a megszokott időben, vasárnaponként este 8 órától követhető online szentmise a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség kápolnájából.

Továbbra is folyamatosan látható a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szegedi Esperességének közösségi oldalán a szegedi lelképásztorok napi üzenete. A plébánosok gondolatai segítséget nyújthatnak mindazoknak, akik az új járványügyi helyzetben is otthonról kapcsolódnak be a liturgiába. A napi „lelki útravalók” a <https://www.facebook.com/szegediesperes> világhálós oldalon érhetőek el.

Május 10-én, azaz ma ünnepeljük a mentőket. Kresz Géza fővárosi kerületorvos kezdeményezésére 1887. május 10-én alakult meg Budapesten az Önkéntes Mentőegyesület. Hatvanegy évig a társadalmi egyesületek kezében maradt a mentés ügye, majd 1948-ban létrejött az Országos Mentőszolgálat. Jelenleg az ország 230 mentőállomásán 7000 mentődolgozó tevékenykedik. Az életmentésben élenjáró orvosok, mentők, egészségügyi dolgozók tiszteletére, Isten áldását kérve ajánlja fel a május 10-én, 10 órakor a móravárosi Szent Kereszt templomban (Kálvária sgt. 21.) kezdődő szentmisét Fazakas Attila plébános.

Karantér kaland-játékot hirdetett a Szeged-Csanádi Egyházmegye Családközpontja, melynek célja, hogy a kijárási korlátozás idején erősítse a családokat a belső egység és szeretet megteremtésében. Fontos, hogy a nehézségek mellett tudatosítsák a helyzet ajándékait, felismerjék azokat az értékeket, erőforrásokat, melyekkel rendelkeznek. Inspirálni szeretnék a résztvevő családokat abban, hogy gazdagabbá tegyék a karanténban együtt töltött időt. Ennek érdekében ötleteket adnak, hogyan lehet derűt, játékosságot vinni a hétköznapiakba. Májusban hetente két, összesen 8 alkalommal a résztvevők a belső egységét erősítő, játékos feladatot kapnak. A feladatokat különböző kommunikációs és média eszközök segítségével juttatják el hozzájuk. Azok, akik visszajelzésekkel igazolják, hogy a nyolc feladatból legalább hatot teljesítettek, júniusban egy nyereménysorsoláson vehetnek részt, ahol családi élményeket nyújtó ajándékokat nyerhetnek. A feladatok magasabb szintű teljesítéséhez a vállalkozókedvűeknek egy-egy extra kihívást is kínálnak, melynek részletei a CsaládEgyetem honlapján (csaladegyetem.hu) olvashatók. A feladatok teljesítéséről a csaladegyetem@gmail.com elektronikus levélcímre várják a beszámolókat, fényképeket.

A koronavírus-járvány elleni korlátozó intézkedések részleges feloldása ellenére a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetője továbbra is csak szombaton és vasárnap 9 és 17 óra között látogatható. Az eredeti látogatási rend visszaállítása a közeljövőben várható.

Májusi online énekes-organás litániára várja a közösség tagjait a móravárosi Szent Kereszt Plébánia plébánosa hétfő kivételével a hétköznapi szentmise előtt 15.45-kor.

Thorday Attila esperes, plébános videó-üzenetben (<https://youtu.be/WgZ23GgV1ys>) fordul az újszegedi hívekhez, hogy bemutassa a Kalkuttai Teréz anya templom kertjében található húsvéti stációkat. A keresztútjárás gyakorlathoz hasonlóan az „Öröm útja” is alkalmat nyújt arra, hogy a Föltámadt Úrral való találkozás bibliai történeteit felidézve saját életútjukról elmélkedjenek a közösség tagjai. Az „Öröm útját” egyaránt ajánlják egyéni vagy családi imádságra. Újszegeden, a Fő fasor 101. szám alatti templom és templomkert hétköznap 7.30-12.30-ig, pénteken és szombaton 16.30-17.30-ig, vasárnap 11.00-12.30 között tart nyitva.

A Szent Dömötör Kórházlelkeszi Szolgálat „Legyünk Isten meghallgató, odafigyelő, tapintatos, türelmes, érdeklődő arca a másik ember számára” mottóval Beszélgetőtárs – szolgálatot működtet a Szeged-Csanádi Egyházmegye területén található klinikákon, kórházakban. A szolgálat munkatársai igyekeznek megtalálni azt a helyet és kapcsolódási módot, ahol a legtöbbet tehetnek azokért, akiket a látogatási tilalom idején nem lehet felkeresni, akiket nem tudnak a rokonok, barátok, ismerősök a személyes jelenlétükkel támogatni. Arra kéri a betegeket, hogy a látogatási tilalom idején telefonon, internetes vonalon keressék fel munkatársaikat, akikkel megoszthatják gondolataikat, örömeiket, fájdalmukat. Ezek a hívások elfogadó, együttérző emberi beszélgetések, egy kapcsolódási lehetőség a külvilággal. Az intézetek osztályain kihelyezett plakátokon, valamint a pasztoralis.hu honlapon találhatják meg munkatársak és katolikus kórházlelkeszek elérhetőségeit mindazok, akik jó szóra, figyelemre, őszinte beszélgetésre vágynak.

Felmérést készít Gál Ferenc Főiskola Marczell Mihály Speciális Pedagógiai Kutatócsoportja, mely a COVID-19 vírusjárvány elzártsággal töltött időszakának jellemzőinek feltárását célozza. Kutatásukhoz egy online kérdőívet készítettek, aminek anonim kitöltése mintegy fél órát igényel. Az „Élet-vitel a karanténban” című kutatást arra tekintettel indították, hogy a koronavírus-járványban minden megváltozott, ténylegesen az élet továbbvitelének eszközeit kellett megtalálnia az egyéneknek, családnak és társadalomnak. A GFF missziójához tartozóan a vallás szerepét is elemzik ebben. Mindezt vizsgálva a szakemberek arra következtethetnek, hogy miként viselik az egyének, a családok a nyakukba szakadt új szerepeket, vannak-e megküzdési stratégiák, melyek most és később is biztosíthatják a személyes fejlődés lehetőségét, amire nagy szüksége van a társadalomnak. A kérdőív a <https://docs.google.com/forms/d/e/> világhálós oldalon érhető el.

Adománygyűjtést kezdeményez a jezsuiták Szent József templomigazgatósága a szegedi Kaszap István Szakkollégium (Jósika u. 33.) javára. A kollégium 40m²-es közösségi terének, a 2002-ben készült konyhának a csempeburkolatát szeretnék felújítani, hogy a koronavírus-járvány után visszatérő diákokat otthonos, modern helyiség fogadja. Az új csempeburkolat megvásárlásának és felrakásának összköltsége 500.000 forint. Az adományokat a Jézus Társasága Alapítványon keresztül fogadják a 18064333-2-42-es számlaszámon. Előre is köszönik a nagylelkű felajánlásokat.

(A magyar jezsuiták 2011-ben alapították Szegeden a Kaszap István Jezsuita Szakkollégiumot az egykori Noviciátus épületében azzal a céllal, hogy a szegedi egyetemi hallgatók számára olyan minőségi – szellemi, lelki, fizikai – környezetet biztosítsanak, mely elősegíti emberi növekedésüket, szakmai elmélyülésüket és szélesebb körű tájékozottságukat a műveltség területén.)

A koronavírus-járvány okozta kivételes helyzet miatt későbbi időpontban rendezik a május második szombatjára, május 16-ára tervezett Emlékhelyek Napját. A szervező, a Nemzeti Örökség Intézete új időpontként augusztus 29-ét jelölte meg. Ez az időpont azonban – a járványügyi helyzettől függően – akár őszre is módosulhat.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.